

Van de voorzitter

Afgelopen half jaar zijn we op zoek geweest naar extra bestuursleden. Hoewel de hoeveelheid werk redelijk bescheiden is, is het wel een verantwoordelijke taak en daarom belangrijk om dit over meerdere schouders te verdelen. We zijn daarom blij dat we onlangs Marc in ons bestuur hebben mogen verwelkomen! Elders in deze nieuwsbrief stelt hij zichzelf even voor. Hij heeft de rol van secretaris overgenomen van Beatrijs. Welkom Marc! En Beatrijs, bedankt voor je cruciale inzet vanaf het eerste begin bij onze stichting!

Zoals we in de vorige nieuwsbrief al vermeldden, konden we de aanstelling van Gerdien met ingang van afgelopen maart verruimen van 1 naar 2 dagen per week. In de praktijk besteedde ze al meer dan een dag per week aan het werk en merkte ze ook dat er veel zaken haar tijd vragen die in eerste instantie niet tot de kern van haar werk lijken te horen, maar wel belangrijk zijn, bijvoorbeeld ter ondersteuning van haar werk of versterking van het netwerk. We hopen dat deze uitbreiding het mogelijk maakt iets meer balans te krijgen in die taken, maar we realiseren ook dat eigenlijk nog verdere uitbreiding nodig is. Dus daarvoor zijn we als bestuur hard aan het werk. Ons doel is daarbij is om betere en langdurige financiële steun op te bouwen, en ook geestelijke steun vanuit de kerken in de regio en een groeiende groep donateurs en meelevende mensen.

Van de penningmeester

Om Gerdien in staat te stellen haar werk goed en financieel zorgeloos te doen streeft onze stichting naar een stabiele stroom van inkomsten.

De afgelopen jaren zijn we op weg geholpen door een aantal kerken in de regio, en door enkele maatschappelijke organisaties die het werk van de straatpastor een warm hart toedragen. Maar in veel gevallen zijn de toezeggingen van deze maatschappelijke organisaties, en soms ook van de kerken, van tijdelijke aard. Hun hoop en verwachting is dat individuele giften van sympathisanten geleidelijk hun financiële rol overnemen, en we constateren met dankbaarheid dat dit ook daadwerkelijk het geval is.

Gelukkig hebben veel donateurs gekozen voor het inrichten van een periodieke afschrijving

vanaf hun bankrekening; dit zorgt al voor een mooie maandelijkse inkomstenstroom. Maar om dit proces verder te optimaliseren bieden we vanaf nu donateurs ook de mogelijkheid hun gift automatisch te laten incasseren. Daartoe hebben we bij onze bank een incassocontract afgesloten. Dat betekent voor u gemak, en voor ons nog meer stabiliteit.

Als u gebruik wilt maken van deze mogelijkheid, stuurt u dan alstublieft een mailtje naar penningmeester@ooginoogpastoraat.nl. Dan stuur ik u graag het machtigingsformulier toe. Binnenkort zal dit formulier overigens ook te downloaden zijn van de website.

De secretaris stelt zich voor

Mijn naam is Marc Bruijn. Samen met mijn vrouw en drie thuiswonende kinderen woon ik in Eindhoven, waar we al jaren actief zijn in de Lidwinakerk NGK in Best. Onze oudste zoon woont inmiddels in Utrecht.

Naast mijn werk bij een groot technologiebedrijf in Veldhoven, waar ik projecten leid voor het verbeteren van bedrijfsprocessen, was ik al een tijdje op zoek naar een meer maatschappelijke invulling van mijn tijd.

Mijn eerste kennismaking met Stichting oog in Oog was toen Gerdien in onze kerk vertelde over haar werk als straatpastor. Haar passie en de verhalen over het straatpastoraat in Eindhoven raakten mij. Ik kende deze vorm van pastoraat nog niet, maar na haar bezoek verdiepte ik me in het werk van de stichting. Wat ik las en hoorde sprak me zo aan, dat ik me kort daarop aanmeldde voor het bestuur.

Mijn drijfveer put ik uit het voorbeeld van Jezus. Hij zag niet de ziekte, het leed of het onvolmaakte, maar de mens erachter – geschapen naar Gods beeld. Hij kwam om ons te verlossen en te verbinden met Zijn heiligheid. Zo probeer ik ook te kijken: naar mezelf en naar iedereen die ik tegenkom, in welke situatie dan ook.

Ik hoop op deze manier een bijdrage te kunnen leveren aan het werk van Stichting oog in Oog en Gerdien als straatpastor. Wat er ook op ons pad komt, we mogen vertrouwen op de zegen van onze Vader.

Van de straatpastor

Wat is het leuk om met verschillende netwerkpartners en 'collega's' op pad te gaan! De afgelopen maanden heb ik met diverse mensen een rondje door de stad gemaakt om de plekken te laten zien waar ik kom, maar ook om plekken te ontdekken die ik nog niet kende. Ondertussen delen we elkaars levensverhalen die vaak ook wel aan de basis liggen van onze motivatie om het werk te doen wat we doen. We weten elkaar makkelijk te vinden wanneer we het even nodig hebben om met elkaar mee te denken, gedeelde zorgen hebben of elkaars expertise kunnen gebruiken. Fijn om niet als concurrenten tegenover elkaar te staan, maar samen op te trekken om dienstbaar te kunnen zijn aan de mensen die we ontmoeten, maar zo vaak voorbij gelopen worden!

Een groot contrast wat dat betreft op het hard moeten werken om op de radar te komen (en te blijven!) bij de organisaties waar we qua hulp- en dienstverlening van afhankelijk zijn. Die eerst verantwoordelijk zouden moeten zijn, maar qua samenwerking soms zo ver weg lijken. Het vraagt een continue reflectie op wie we willen zijn als samenleving, wat we daarin te bieden hebben en hoe dit al dan niet aansluit bij wat nodig is. En dan is het een verademing om oa. als straatpastor wat vrijer te kunnen bewegen in onze systeemwereld, creatief om te kunnen gaan met regelgeving en af en toe buiten de lijntjes te kunnen kleuren!

Kleine dingen

Het lijkt niet zoveel wat soms gevraagd wordt: mee naar een afspraak met de straattandarts, omdat het te spannend is na eerdere negatieve ervaringen... Even een telefoontje om iets uit te zoeken en als antwoord zoveel meer krijgen dan gevraagd is, maar wat nieuwe hoop en uitzicht op een toekomst geeft... Buiten kantoortijden mensen (op straat) opzoeken wat verrassing en een oprechte glimlach oplevert, want juist dan voelt men zich extra gezien... Het lijken kleine dingen, maar in de relatie zijn ze groot. Het is meer dan alleen helpen, het is 'er zijn'.

Diner Rotary

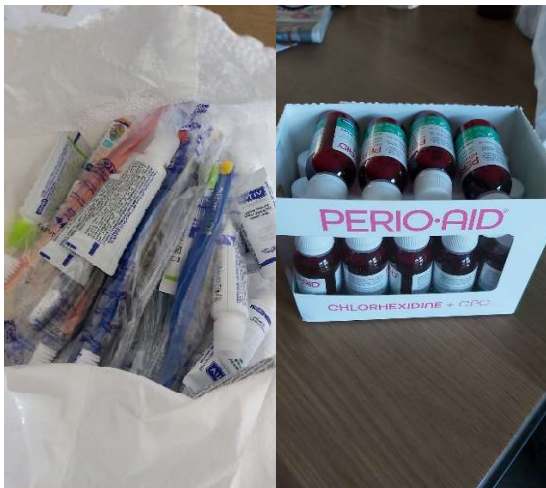
Ieder jaar organiseert de Rotary van Eindhoven rondom Pasen een diner voor dak- of thuisloze mensen in de Catharinakerk. Een voor-, hoofd-, en nagerecht wordt uitgeserveerd, mensen worden heerlijk in de watten gelegd. Er is aandacht voor details als een plantje en lichtje op tafel, servies en glazen (geen plastic of papier), bediening en live muziek. Ook hier geldt dat het de kleine, aandachtige dingen zijn die oog hebben voor de mens voor wie de maaltijd is, in plaats van alleen een voedzame maaltijd voor een (hongerige) mens.

Pareltjes

Weet u dat er eigenlijk heel veel lieve mensen in onze samenleving zijn? Vaak wanneer ik vertel dat ik als straatpastor werk, raken mensen enthousiast en willen vanuit hun plek in de wereld van betekenis zijn. Mijn eigen mondhygienist zet inmiddels een doos klaar met allerlei samples (tandpasta, borstels, flesjes spoeling, etc.), die ik mee mag nemen om uit te delen. Of een spontaan contact met de eigenaresse van een tweedehands winkeltje bij mij om de hoek, heeft er voor gezorgd dat ik elke twee/drie weken een appje krijg met de mededeling dat er een tas met kleding en schoenen klaar staat.

Af en toe krijg ik van random mensen (ook mensen uit 'de doelgroep!') geld in mijn handen geduwd om uit te delen aan iemand die het echt nodig heeft. Het ontroert me en laat me een andere kant van de samenleving zien dan welke we vaak in nieuwsberichten voorbij zien komen. We kunnen, opnieuw in de kleine dingen, zo enorm van betekenis zijn! Soms denk ik wel eens 'wij bedrijven zelf politiek, we hoeven niet te wachten tot Den Haag of de lokale gemeenteraad met oplossingen komt'!

Dodenherdenking

Dit jaar was ik bij de dodenherdenking bij de Oude Toren in Eindhoven. De afgelopen maanden heb ik appcontact gehouden met één van de bezoekers van 't Hemeltje, welke zich bewust wat teruggetrokken heeft uit de stadse drukte. Eerder deelde hij mij een lied wat hem erg raakt (Wrong side of heaven), welke een stem geeft aan de duizenden dakloze veteranen wereldwijd. Ook in Eindhoven dragen een aantal dakloze mannen de (verborgen) zwaarte van oorlog met zich mee. Ze willen mensen niet belasten met het trauma wat ze met zich meedragen en kiezen daarom vaak voor een leven in de luwte van de stad. Opvangplekken zijn te vol van prikkels en triggers, hun nachtmerries houdt andere mensen wakker, verdovende middelen verstillen de stemmen en geluiden die zich in hun hoofden hebben verankert. Dit jaar kwam hun schreeuw van wanhoop extra hard bij mij binnen tijdens de twee minuten stilte. Wat maakt oorlog toch ontzettend veel levens kapot...

Praatjes en preken

Bijzonder vind ik hoe de verhalen van de straat nieuwe verbindingen kunnen leggen met groepen mensen en (kerk)gemeenschappen. De ontmoetingen die ik mag hebben met dak- of thuisloze mensen houden mij vaak een spiegel voor waarin ik steeds weer wordt bevraagd op de verhouding van hoe we ons als samenleving hebben georganiseerd ten opzichte van wie we als samenleving willen zijn. Deze spiegel neem ik vaak mee als ik uitgenodigd wordt om wat meer te vertellen over het straatpastoraat. Vanuit mijn rol kan en mag ik prikkelende vragen stellen, een luis in de pels zijn en/of bijzondere verbindingen leggen met verhalen en gebeurtenissen die in de Bijbel staan. Het raakt een diepere laag in ons, die ons uitdaagt ons menszijn, onze identiteit te bevragen. Juist van de mensen die we zo vaak voorbij lopen, niet meer mee lijken te tellen, mogen we zoveel ontvangen!

Wall of fame

Wanneer je de huiskamer van Inloophuis 't Hemeltje binnenloopt, zie je links in de hoek een glazen kast staan, met daarin foto's attributen en kaartjes van dak- of thuisloze mensen die overleden zijn. Van bezoekers die al jaren lang deel uit maakten van de gemeenschap of van wie we eigenlijk alleen de naam nog maar kenden. Toch is elke naam belangrijk genoeg om genoemd te worden. Elk mens heeft een plek gehad in het leven, heeft betekenis gegeven en is van waarde geweest. Afgelopen maand hebben we een herdenking gehad voor één van de bezoekers. Iedere aanwezige heeft een kaarsje voor hem aangestoken en heeft hem in stilte herdacht. Herinneringen hoeven niet altijd hardop uitgesproken te worden, we dragen ze met ons mee. Soms is een afscheid te rauw, te vers of raakt het aan een eerder verdriet of verlies wat ons ineens van ons stuk kan brengen. Het lied 'De steen', van Bram Vermeulen heeft ons laten luisteren naar dat wat (nog) niet gezegd kon worden. De wall of fame heeft er een mooie glimlach bij gekregen...

Ik weet het even niet

En soms weet ik het echt even niet. Zie ik zulke schrijnende, onmenswaardige en onverteerlijke situaties of leefomstandigheden van mensen, waarbij heel duidelijk wordt aangegeven dat hulp niet gewenst is, dat het mij duizelt in morele en ethische vragen waar ik alleen niet uit kom. Zeker wanneer er een beroep op me wordt gedaan door iemand die tegen me zegt: “als dit mij overkomt, moet je ingrijpen Gerdien. Zo ver mag het met mij niet komen”. Blijf ik op zo'n moment trouw aan de fragiele relatie die ik heb opgebouwd vanuit mijn rol als straatpastor, of grijp ik vanuit mijn verantwoordelijkheid als burger en als onderdeel van het maatschappelijk systeem toch in? Het laatste lukte me niet. Het systeem er alleen maar bij betrekken ging in eerste instantie al moeizaam. En ondertussen bleef de situatie zoals het was, hoewel het met betrokkene steeds minder goed ging. Ik probeerde nabij te blijven, hoewel letterlijke afstand verstandiger was.

Uiteindelijk is er toch ingegrepen. Kon ik in mijn rol naast betrokkene blijven staan, in ieder geval voor zover me dat werd toegestaan door hemzelf. Maar wat heeft het me moeite gekost om hem over te dragen en over te laten aan het systeem waar hij zich jaren geleden al zo bewust uit teruggetrokken heeft.

Fijn om dit soort dilemma's te kunnen bespreken met collega's uit het land. Met betrokkenen die ook binnen het systeem zoeken naar de randjes van wat wel en niet kan en mag. Het daagt me uit om samen op zoek gaan naar de waarden die onder ons handelen of het al dan niet ingrijpen verborgen liggen. Er is niet één antwoord, niet een goed of fout, we delen ons menszijn met elkaar. En soms schuren onze eigen normen en waarden met die van de (kaders van de) organisatie waar we voor werken. Dan helpt het om een onafhankelijke rol te hebben. Maar daar wordt het dus niet altijd gemakkelijker van...

Wie je ook bent,
Mèns ben je
Mens genoeg
Om in je ware gedaante
Schitterend
Aan het licht te komen
Mens genoeg
Om openhartig
In bloei te staan
Mededeelzaam
Op weg te gaan
Mens genoeg
Om medemens te zijn

Hans Bouma